Ч. 244. Неділя 8 падолиста (26 жовтня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

До внутрішної ситуациї. — Балканьскі справи. — Німеччина а Франция.

Коли повірити вістям з Відня, то ситуация теперішного кабінету мала стати дійстно трудна. Президент міністрів бар. Бек вів ще вчера переговори з парляментаристами, але мабуть переконав ся, що переговори не доведуть до нічого і длятого готов цілу справу реконструкциї кабінету або й утворене нового здати на міністра бар. Бінерта. Мабуть і сей стрітив би неаби які трудности, бо вже відзивають ся голоси, котрі кажуть, що місия утвореня нового кабінету може бар. Бінертови лиш тоді удати ся, скоро єму удасть ся довести Німців і Чехів до порозуміня так, що они могли би побіч себе засідати. Обі сторони, як каже „Corr. Centr.", жадають запоруки в справі язиковій і ясної ситуациї, бо трудно їм входити в коалїцию серед неясних відносин. Здає ся, що в теперішній ситуациї грає важну ролю партия християньско-суспільних, бо „N. fr. Presse" виступає тепер остро против сеї партиї, котра своїм комунікатом виказала явно, що покинула того (бар. Бека), котрий видвигнув єї і довів до значіня. Ситуация вияснить ся мабуть вже в найблизших днях.

Вольнодумні Німці австрийскі зачинають рушати ся. Пос. Сильвестер скликав на понеділок до Відня екзекутивний комітет німецких вольнодумних партий, щоби нарадити ся над орґанізацию німецких партий і сполучити їх в один союз. Нова тота орґанізация має одержати назву: „Народний союз німецких вольнодумних послів австрийскої ради державної" і буде складати ся з членів німецко-народного союза, німецко-радикальної і німецко-поступової партиї. Сей новий союз буде числити загалом 78 послів.

З Константинополя доносять: Француский і анґлїйский амбасадор поробили вчера у Порти кроки в справі розброєня Туреччини, при чім вказали на то, що Болгария відослала резервістів до дому, та запитали, коли думає Туреччина розпустити до дому покликану на три неділї до вправ резерву і редифів. Міністер справ заграничних відповів на то, що стане ся то вже за тиждень. В виду вістий, що Туреччина має ще дальше покликувати редифів, настало в кругах політичних переконане, що Порта повинна то залишити, позаяк Болгария розпустила резервістів лиш з причини інтервенциї держав, котрі увірили болгарске правительство, що так само зробить і Туреччина.

Дрібнички домагає ся Чорногора, за несповнене котрої грозить війною. З Петербурга доносять іменно, що там приїхав надзвичайний чорногорский посланник Міюшкович і вручив російскому міністерству справ заграничних точний виказ чорногорских жадань зі взгляду на анексию Босни і Герцеґовини. Найдальше сягаючі жаданя Чорногори суть слїдуючі: віддане Герцеґовини Чорногорі, котра здобула сей край ще в послїдній війнї в 1876 р. від Туреччини; сполучене границь Сербії і Чорногори (що рівналось би поділови новобазарского санджаку межи Сербію а Чорногору); наконець відданя Чорногорі Котарскої Боки аж по Дубровник (Раґузу), котру Чорногорцї здобули ще у війнї з нополеоньским войском, а котру цар Александер I. дарував Австриї, відобравши єї перед тим без ніякої потреби Чорногорі. Лиш тоті жаданя могли би заспокоїти Чорногору; в противнім случаю війна неминуча.

Болгарска аґентия телеґрафічна доносить: Поміщена в урядовій турецкій ґазеті депеша з Солуня о нападі болгарских вояків на 30 осіб рубаючих дерево, єсть неправдива. Подія була така: Дня 24 м. м. спостерегла болгарска патруля трох Турків на болгарскій териториї.

3)

ДЕТЕКТИВКА.

Повість з житя Американки.

(З німецкого — Г. Райнгардта).

(Дальше).

Ледви що Клерк станув на порозї, як тота незнакома жінка схопила ся з крісла. На єї чорнім як земля лици виступили два круглі ясночервоні пятна а очи їй засьвітили ся якось несамовито.

Нахилившись трошки наперед крикнула Клеркови Ріфови до очий: Наконець таки я тебе знайшла — ти падлюко!

Джесію вразили тоті слова так прикро, як колиб єї хтось пхнув ножем в само серце а на єї очи почала насувати ся якась полуда. А всеж-таки добачила як єї чоловік заточив ся і ледви що ще дихав. Она зібрала всї свої сили і відозвала ся до него: Клерку, бій ся Бога, яким правом тота жінка сьміє так до тебе говорити?

— Мовчи, ти дурнувата! — крикнула до неї тота жінка і заперла їй тим губи. — Я тобі заказую раз на завсїгди кликати мого чоловіка в моїй присутности по імени! — Она тепер випростувала ся знову і сперла ся одною рукою об стіл. — Послухай Клерку, що я тобі тепер скажу — говорила она дальше неумолимим голосом — слухай же добре. Я готова забути тоту подвійну ганьбу, яку ти менї тим заподіяв, що ти мене в Чікаґо покинув а тут в Ню-Йорку другий раз оженив ся неважно. Але я роблю ту пробу лиш під тим услівєм, що ти від сеї хвилї будеш як найсовістнїйше сповняти свої обовязки супротив мене. Не потребую тобі того доказувати, що знаходиш ся в моїх руках, зданий на ласку і неласку. Один донос з моєї сторони а ти повандруєш до кримінялу! — Она зробила другою рукою рух, як коли хтось відганяє влізливу муху від себе. — Скажиж отсїй женщинї, щоби своєю присутностию не плюгавила більше нашого помешканя.

Під Джесією ноги задрожали і она вхопила ся опирала якогось крісла. Зі страху аж зїницї в єї очах розширили ся. Почала дрожати таки на цілім тілї. — Клерку — відозвала ся она таким голосом, як той, що взиває когось на ратунок — чи тота жінка правду каже?

Клерк Ріф зловив ся руками за голову. — Джесі, — відозвав ся він на силу — я був кріпко переконаний, я мусів, не міг —

— Лїпше скажи відразу! — відозвала ся на то Джесі. — Чи отся женщина то твоя правдива жінка! Так чи нї?

— Так —

Бідна Джесі мало що не повалила ся на землю. Колиж Клерк Ріф хотів єї піддержати, она підняла ся і стала боронити ся обома руками. — Не дотикай се мене, нещасний! — простогнала она. Відтак кинулась до дверий, збігла сходами на долину і вибігла на улицю.

То була лише що шеста година вечером, але вже змеркло ся було. — Коби лиш дальше! — то одно було у неї на думцї. Забігла на дванайцяту головну улицю і пустилась нею в долину. Там, де она іде на перехрест з улицею Менгеттен, зачула она на недалекім Гедзонї предовгий свист парової свиставки.

Нещасливій мов би щось в єї розпуцї заблисло в очах. За хвилинку опинила ся на причалї, на котру виходила улиця. Тут оглянула ся. — Тут за богато людий — шепнула сама на себе. — Треба піти в певнїйше місце.

Вийшла на перевозове судно, що відходило до Еджвотер, пішла на сам передний конець і перехилила ся через поруче на березї корабля. В сподї хлюпала вода об дошки судна.

Джесії очи станули нагло стовпом. — Зроблю то на серединї Гедзона — шепнула сама до себе.

Корабель віплив. Ню-йоркский беріг відсував ся що раз дальше. — Джесі поволи обернула голову. Недалеко від неї були лиш якісь два пани, котрі щось дуже пильно розмавляли з собою і на неї не зважали. Се було догідно для неї. Она присїла, осторожно всунула ся попід поруче і вже хотіла кинутись у воду, аж єї вхопили чиїсь здоровенні руки.

— Пустіть мене! — проснла ся Джесі.

— Підете з нами сейчас до кабіни — сказав один з панів рішучим голосом. — Ходіть!

Той панок, що правда, пустив єї і пішов наперед, але зато єго товариш держав єї тим сильнїйше. — Не виривайте ся, міссіс, — сказав їй з тиха. — Видите, що вже люди збігають ся. Ходіть!

Коли Турки не послухали завізваня патрулі, щоби станули, і стояли на місци, патруля була змушена стріляти. Внаслідок того жителі сусідної місцевости, числом около 50 осіб, почали стріляти до болгарских вояків, з котрих однак нікого не поцілили. По стороні Турків згинув мабуть один чоловік. Подібні події з пачкарями на границиі бувають не рідко.

Заостренє звістного спору межи Німеччиною а Францнею зачинає вже прибирати лагіднійшу форму. Здає ся, що обі сторони готові вже до мирного порозуміня, бо нині доносять з Парижа, що Німеччині і Франциї буде предложена слідуюча заява: Франция і Німеччина сожаліють над епізодом, котрий довів до чинних зневаг межи Французами а Німцями в Казаблянці. Обі держави бажають собі удержаня добрих відносин і заявляють готовість віддати цілу подію до порішеня мировому судови в Газі.

Новинки.

Львів, дня 7-го падолиста 1908

— Справи особисті. Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр Станислав Бадені виїхав до Риму. — Впреосьв. Митрополит ґр. Андрей Шептицкий уділить сеї неділі рано пресвітерат 20 кандидатам стану духовного а дня 13 с. м. виїде до Риму. — Преосьв. Владика станиславівский еп. Григорий Хомишин був минулого четверга на приватній авдиенциї у сьв. Отця Папи Пія X.

— З приводу цїсарского ювилею виїзджає до Відня на порученє міністерства внутрішних справ збірна депутация державних урядників. З кождої дикастериї виїде іменована делеґация, котра буде спільно творити репрезентацию урядничого званя.

— На ювилей сьв. Отця Папи Пія X вибирає ся в середу дня 11 падолиста с. р. о 6 год. 30 мін. вечером депутация Русинів духовних і сьвітских, а за помочию Божою прибуде до Риму дня 14 падолиста о 3 год. по полудни.

— Справа рускої ґімназиї у Вижници остаточно порішена. Пос. Василько — як доносить „Діло" на основі одержаної від него телеґрами — одержав телеґрафічне повідомлене від п. Президента міністрів, що закон о основаню рускої ґімназиї у Вижници одержав вже цїсарску санкцию. — Коли однак ся ґімназия буде дійтно отворена — сего поки що не знати; кажуть, що майже напевно вже за тиждень.

— З почти. З днем 16 падолиста с. р. заводить ся в місцевости Бабиця, що лежить в окрузі дорученя ц. к. уряду почтового в Чудци, почтову складницю зі звичайним кругом діланя. Тота складниця буде сполучена з ц. к. почтовим урядом в Чудци поїздами, що курсують між Ряшевом а Яслом, на пристанку зелізниці в Бабици.

— Репертуар львівского руского народного театру в Станиславові (Саля тов. ім. Монюшка. Початок представленя о год. 7·30 вечером).

В неділю, дня 8 с. м. „Арсен Яворенко" (На громадскій роботі), народна драма в 5 діях зі співами Б. Грінченка.

Ві второк, дня 10 с. м. (послїдне представлене) "20 днїв тюрми", фарса в 3 діях Вебера.

— Краєві бюра для заведень пенсийних. Wien. Ztg. оголошує в неурядовій части спис членів краєвих бюр пенсийного заведеня для приватних урядників. В склад львівского бюра входять: Ст. Баль, Йос. Ґорецкий, Як. Гехт, Едм. Яхимович, Вінк. Паща, др. Йос. Рачиньский, Едм. Рідль, др. Тад. Соловій, ґр. Стан. Стадніцкий, др. В. Стеслович; — яко заступники: Ерн. Бурачиньский, др. Ів. Йордан, др. Стан. Кулачковский, Мих. Риц, Валер. Ставярский, др. Казим. Шептицкий, Едв. Удерский, Людв. Вінярж і Йос. Волїньский.

— Про страшне убийство в коршмі в поли на ґрунтах Драґанівки коло села Янівка в Тернопільщині доносять: Убитий Генох Бохнер, літ 21, родом із Стоянова був касиєром і наставником при вирубі ліса у посесора Фівдлінґа, а мешкав в коршмі у Ріхтерів (не Ліхтерів) длятого, що єму звідтам було близше до ліса. Убийник задушив Бохнерє в снї, а відтак кинув ся на спячих в другій комнаті Лейбу Ріхтера, єго жінку та їх внучку 14-лїтну Геню Крайтнер, котрих тяжко поранив в голову черeслом взятим з плуга. Убийника, котрий лишив 20 коробок вазеліни походячої може в крадежі, доси не вислїджено, але зачувати, що жандармерия єсть вже на єго тропі.

— Лїцитация невідобраних товарів. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Дна 10 падолиста с. р. о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Стрию публична лїцитация невідобраних товарів як: гербата, мило, начинє, чоботи, папір, вино, машина до засіву, тачки, цукорня, атрамент, коняк, папір до пакованя, сукно, скло, оцет, убраня, марморн, скіра, солонина, машина до шитя і т. д.

— Дрібні вісти. Войсковий закон пенсийний має бути змінений в тім напрямі, щоби час служби був знижений з 40 на 35 літ. — З днем 1. січня 1909 війде вже рішучо в житє заповіджена на 1. жовтня реорґанізация сторожі скарбової і в тім роцї настане великий аванс. — Катерина Гавришко згубила книжочку каси ощадности на суму 140 кор. — Монастир ОО. Василиян в Бучачи потребує сейчас безженного дяка, здібного до веденя хору. — В Будапешті арештувала полиция російского специяльного посланника бар. Серґія Райчеля, котрий їхав в якійсь важній дипльоматичній справі до Константинополя а задержавшись в згаданім місті зачав в товаристві урядника та мошного російского консуляту гуляти в ночи по всїляких злої слави домах і платив фальшивими грішми та заводив сварку ізза того. — В Путилові на Буковині арештували жандарми якогось Івана Ґрамзора, котрий в Дихтинцях убив крамаря Пехта і єго жінку. При арештованім знайдено звиш 2000 кор.

Джесію затягнули до виставленої на покладі кабіни, що служить до приватних цїлий капітана, як то буває на старих перевозових суднах. Другий з панів замкнув двері за собою.

Той перший, хоч він і не мав права заходити до тої каюти, сів собі там на стільчик і заложив нога на ногу. — Як називаєте ся? — спитав він дрожачу.

— Джесі — Ріф хотїла она сказати, але в послідній хвили надумала ся. Бо се імя прецї їй не належало ся. Коли так собі розважила, таке горе стиснуло єї за серце, що аж сльози станули їй в очах, а з грудий добув ся важкий голос жалю.

— Отже Джесі. А дальше? — допитував ся той пан.

— Джесі Сльокем.

— Ви замужна?

Она в першій хвили не знала, що сказати, а відтак відповіла живо: Ні.

Той пан закашляв. — Коли так, то розходить ся, видко, о якусь любовну історию, ізза котрої ви хотїли стати злочинкою.

— Зло-чинкою? — пробурмотїла Джесі.

— А вжеж, що ви хотїли стати злочинкою. Убийство бачите, єсть злочином, а убийник єсть злочинцем. Може скажете, що ні? Того не можете сказати. А чи хтось допускає ся убийства на собі чи на другім, то все одно. Убийство убийством а убийник в кождім случаю буде злочинцем. Може вам то не промовляє до розуму?

Джесі полились рісні злози з очий. — Я не можу того признати — сказала она. — Але то правда, що я похибила.

Той пан встав, приступив до неї і дивлячись їй просто в очи, взяв єї за руку. — Чи обіцяєте менї, що нїколи й не подумаєте о самоубийстві?

Джесі стратила була зовсім власну волю. — Обіцюю! — сказала она крізь сльози.

— Я вам вірю. Але тепер дальше. Перед тим, коли я вас питав, чи ви віддані, то ви не відповіли зараз. Чому?

— Не питайте мене? — просила ся Джесі.

— Мушу. Скажіть лиш коротко.

— Чоловік, що мав вже жінку, оженив ся зі мною. Перед тим єго жінка зайшла до нас а я тоді зі страху і сорому втекла.

— Я щось такого собі гадав.

— Корабель вже причалив — відозвав ся той другий пан. — Пора нам виходити.

Перший з тих панів, виходячи з корабля, заплатив за Джесію так, що она того не видїла, цїну їзди а ставувши на березї в Еджвотер поспитав ся ще: Де думаєте сю ніч переночувати?

— Не знаю — сказала она тихим голосом. При тім як би чогось налякала ся, сягнула до кишенї. Она намацала там портмонетку з грішми і знала, що має там ще кілька долярів з гроший призначених на домашний обхід. — Поїду до Ню-Йорку — сказала она відтак.

— А деж там подїєте ся?

— Не знаю.

— А в місті не маєте нїяких свояків?

— Ні, не маю.

Товариш того пана витягав кілька разів годинник а тепер відозвав ся: Містер Ганкок, мусимо спішити ся, бо спізнимо ся до того поїзду, що відходить до Патерзона.

Перший панок витягнув собі годинник і потакнув головою. Єго доси так людяне поведене прибрало нараз зовсім характер чистого інтересу. — Послухайте — відозвав ся він до Джесі, прискорюючи кроки. Покажіть отсю карту там в гостинници коло двірця зелїзничого, то буде для вас ніби леґітимация і поручаюче письмо від мене. Мене там знають і хоч ви не маєте нїякого пакунку з собою, то вас там приймуть і не будуть богато розпитувати та дадуть вам дешеву комнату. А гроші маєте?

— Маю.

— Добре. Завтра рано відпливає корабель на тамтой бік до Ню Йорку і ми будемо ним перевозити ся. Відтак поговоримо дальше о вашій справі. А поки що — голову до гори!

Оба панове пішли скорим кроком на дворець.

Джесі жалістно споглядала за ними. Ох, зітхнула она — коби они були дали менї спокій! Був би вже давно всему настав конець. — Але ні! — подумала она собі зараз опісля. — Той пан правду каже. Лїпше нехай і дальше мучу ся.

(Дальше буде).

Всячина

для науки і забави.

— Одіж і пожива в зимі. Одіж носимо на то, щоби відповідно до підсоня, в якім живемо, і до пори року удержувати тепло тіла завдно в такій мірі, яка потрібна для єго здоровля. Середна теплота, в якій жиє Мурин на полудни а Ескімос на далекій півночи, ріжнить ся о яких 40 до 50 ступенїв Цельзия, а мимо того теплота крови їх єсть однакова а то длятого, що они носять відповідну до підсоня одіж, але, що правда, й живлять ся відповідно до того підсоня. Щоби же одіж сповняла як слїд свою задачу, то мусить она бути зроблена з відповідної материї і відповідно ушита а навіть мати й відповідну краску. В зимі розходить ся передовсїм о то, щоби одіж була зроблена з такої материї, котра єсть злим провідником тепла, значить ся з такої, котра набирає в себе поволи тепла, але й довго єго в собі держить, не перепускає єго і не віддає борзо назад. Отже не в тім річ, щоби в зимі набирати на себе богато і тяжкої одежі, але таку, котра добре тепло держить і не випускає єго. До злих провідників тепла належить передовсїм вовна і шовк; бавовна стоїть по середині, підчас коли льняні материї добре проводять тепло і длятого на зимове одїнє непридатні.

Друга важна річ в тім, чи і як втягає одіж в себе вохкість з воздуха і з тіла. Се має особливо велику вагу для остудженя нашого тіла. Однакова на вагу скількість вовни (фляneлї) втягає в себе у вохкім воздусї майже два рази тілько води що полотно, але полотно втягнеу в себе воду віддає далеко борше, значить

ся випаровує далеко скорше як вовна. Але чим борше вода на якійсь площі випаровує, тим більше відбирає їй тепла, остуджує єї. Длятого то полотняні материї надають ся більше на літо а вовняні на зиму.

Трета річ в тім, о скілько материї, з яких робить ся одїж, суть густі і грубі. Воздух сам єсть злим провідником тепла. Коли материя рідка, волохата, то межи єї волокнами держить ся воздух ліпше як в густій і твердій а тому она й ліпше гріє. Тому то нова, сьвіжо ватована одїж теплїйша, як стара, бо в новій вата ще не збила ся і держить ліпше воздух між своїми волокнами.

Наконець богато зависить від того, як зроблена одїж. Занадто широка одїж допускає борзо обміну воздуха а через то остуджує тіло. Але за тісна так само не держить тепла. Для того мірно широка, добре позапинана одїж найдогіднїйша для удержаня тепла в тїлї. Се преці загально звістно, що н. пр. в тісній обуви найлекше відморозити ноги.

Подібно як з одежию, має ся річ і з поживою в зимі. Пожива доставляє не лиш потрібних до житя творив для нашого тїла, але й витворює в тїлї тепло. Жолудок наш то ніби піч, в котрій треба заєдно топити, не лиш длятого, щоби в ній все добре варило ся, але й щоби в цілій хатї було тепло. Чим студенїйше на дворі, тим більше і ліпше треба в хатї топити. А звістно, що на зиму треба доброго топлива. Коли палити соломою, то єї треба страшенно богато, бо з неї більше диму, як тепла; далеко вже ліпше дерево, а найбільше тепла дає камінний вуголь. Так само має ся річ і з нашим тілом. Топливом для него єсть пожива. Длятого не все одно, що їмо в зимі. Хто би хотів загріти тіло лиш н. пр. самим хлїбом, то значило би се тілько, що топити в хатї соломою; але коли би попоїв солонини, то тоді запалив би ніби камінним вуглем в печи. Товщ, бачите, дає далеко більше тепла, як ростинна пожива.

Із сказаного виходить, що в зимі треба живити ся такою поживою, котра витворює в тїлї богато тепла. А до такої поживи належать: товсте мясо, солонина, смалець і инші товщі, незбиране молоко, товстий сир, розколочений і ще трохи помащений горох, фасоля і біб. Розуміє ся, що в зимі теплі стрази тим більше розгрівають тіло. Але горівка не гріє, лиш хвилево розпалює, зато тим студенїйше по ній робить ся і длятого пяницї найскорше замерзають.

— 136 літ житя! Аж не хоче ся вірити, щоби якийсь чоловік міг так довго жити, а однак так єсть. Поліцийна ґазета в Ризі доносить, що там в переїздї на ювилейне торжество першого російского полку драґонів ім. короля Віртемберґского станув відставлений (абшидований) вахмайстер тогож полку Андрій Николаєвич Шмідт, котрому тогоже дня (а то було 5 вересня), минуло як раз 136 літ. На доказ того, що так дійстно єсть, показав він свої папери, з котрих показало ся, що він родив ся дня 5 вересня 1772 р. в місті Шавлях, ковненьскої ґубернії, що уміє читати і писати, і що дня 6. серпня 1796 р. взяли его до войска. Під ґен. Суворовом перейшов він 18. липня 1798 р. через Альпи. Він брав участь у війнї з Наполеоном I. в 1812 р., служив під Паскевичем в перскій війні в 1827 до 1829 року підчас польского повстаня в 1831 р. був при здобуваню Праги під Варшавою і т. д. і всюди заслужив собі войскові медалї, аж остаточно по кримскій війні в 1855 р. він занедужав і 1857 р. виступив з войска, дістаўши 1200 рублів річної пенсиї. Рідкий той старик держить ся ще добре, ходить без нічиєї помочи, чує добре і говорить голосно, лиш вже недовиджує. Але що найдивнїйше, той чоловік ніколи не пив горівки і не курив, аж на старі літа почав трохи заживати табаки. Він проживає постійно в Тифлїсі, єсть вдівцем від 62 літ а его одинокий син погиб у війнї з Турками.

— **Чоловік доброго серця.** Славний анґлійский маляр звірят Лендзер (Landseer) одержав був одного разу від льорда В. роботу — має ему намалювати его улюбленого пса. Артист мав тодї якраз богато роботи і мусів се предложене відложити на кілька місяців. По якімсь часї війшов ся він з льордом на улици і сказав ему, що тепер вже може підняти ся порученої ему роботи.

— О, мій любий друже — сказав ему на то льорд В. — на жаль тепер вже за пізно. Мій пес бачьте десь подів ся.

— Певно вам его украли. Коли хочете, то я вам его намалюю, коли его відшукаю — сказав на то Лендзір.

— Чому би нї, дуже добре — відповів льорд.

Лендзер пішов відтак домів, казав закликати знаного собі псярника, описав ему докладно як пес виглядає і приказав, щоби він о скілько можна як найскорше відшукав того пса.

Псярник почухав ся позауши надумав ся трохи, а відтак сказав: Такого пса, як ви менї его описали, я недавно тому видів. Маю надію, що до трох недїль вам его тут приведу

— До трох недїль? — спитав маляр. — Де у вас розум? Я мушу мати пса до сорок вісїм годин.

— Нї, пане — відповів псярник — так борзо не може бути.

— Ну, то робіть як можете, але дивіть ся, щоби я мав того пса як найскорше — сказав ему Лендзер остаточно.

Минуло чотирнайцять днів аж ось псярник явив ся знову але вже з псом на руках.

— Ну, преці ви его знайшли! — сказав Лендзер урадований. — Чомуж ви скорше его не приниесли.

— Пане Лендзер, я знаю, що з вас добрий чоловік, то я вам розкажу як то було — відповів псярник. Я, бачите, украв того пса у льорда В. і продав его одній пані в Портлендї за так великі гроші, що мусів зробити їй ту приятність, щоби она бодай дві недїлї тим псом побавила ся, заким би я его знов украв.

Телеґрами.

Відень 7 падолиста. Цісар Вільгельм в супроводї Архікн. Франц Фердинанда і дружини приїхав вчера о 6 год. 50 мін. вечером самоїздом з Екартсав до замку в Шенбруні.

Відень 7 падолиста. Вчера о 7 год. вечером відбув ся в Шенбруні обід, на котрім крім монархів були міністри Еренталь, нїмецкий амбасадор у Відни, Чіршкі, австрийский амбасадор Седеній-Маріч. По обіді оба монархи вийшли на розмову з собою. О 9 год. 10 мін. вечером цісар нїмецкий від'їхав до Донав-Ешінґен а на двірци попращали его Цісар Франц Йосиф і Архікн. Франц Фердинанд.

Відень 7 падолиста. Грецкий король відвідав нині полк піхоти ч. 99, а відтак прийняв в готели депутацию полку, котра зложила королеви желаня з нагоди 25-лїтного ювилею его достоїньства властителя полку.

Париж 7 падолиста. Переважна більшість часописий висказує переконане, що успішне залагодженє казаблянської афери єсть тепер вже певною річию.

Константинополь 7 падолиста. „Jeni Gazetta" містить депешу з Медини о дальшій борбі войска з повстанцями. Там вижидають нового войска, котре має зробити конець ворохобні. — Часопись „Turquie" доносить, що чорногорский ґенерал приїде тут в специяльній місиї.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 6 падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·70	до	11·—
Жито	9·—	до	9·30
Овес	7·—	до	7·30
Ячмінь пашний	7·-	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середне-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·09, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·45, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 10/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·23,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·40, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·35, 6·42*.
„ Белзця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від 1/7 до 15/9): 6·46

За редакцию відповідає: Адам Кроквзецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).

ОГОЛОШЕНЯ.